

der beviser, at de er ubemidlede, for at de kan faa Varerne billigere end andre. Tror De, det er saadanne Forhold, man stræber efter, naar man arbejder for at kunne klare sig selv? Vi sparede 7—8 Mill. Kr. for Statskassen, den Gang vi skabte denne Dyrtidsordning. Jeg er ikke sikker paa, man sparede saa meget endda. Jeg tror, vi maa ind i nye Forhold. Det gaar ikke an, hvis man ønsker at skabe Arbejdsmod, Arbejdsvillie og Arbejdsglæde, at man saa fortsætter med at klassedele Befolkningen. Man har fra konservativ og fra Venstres Side bebrejdet de socialdemokratiske Organisationer, at vi indrullerede Fagforeningerne under vore Fæner, og har henpeget paa, at i England var Fagforeningerne langt bedre end her i Danmark, thi dér var Fagforeningerne ikke politiske, ikke socialistiske. Medens vi her regnede med og kunde regne med fuld Føje, at en Fagforening var socialistisk, var politisk, saa var de i England upolitiske. Det var vel i nogen Grad rigtigt, at saadan var Forholdet og er det maaske endnu den Dag i Dag. Men naar vi nu ser de engelske Minearbejdere, den største Organisation eller Fagforening i England, stille deres Krav — efter at de har lært noget af Krigen —, hvad er saa det Krav, de stiller? Staten skal overtage Englands Kulminer. Hvad hjælper det nu egentlig, at de paagældende ikke er Socialdemokrater, naar de Krav, de stiller, er socialistiske. Og hvorfor kommer de til det Resultat, hvis de ikke er Socialdemokrater? Fordi de ser, at der er ingen anden Vej, hvorigenem vi kan blive fri for Skruen uden Ende, dette, at Arbejdsgiverne, naar Arbejderne har faaet en Lønforhøjelse, selv lægger noget til deres Udbytte, saa at Arbejderne til sidst intet tjener ved Lønstigningerne. Den engelske Premierminister har erklæret, at han kan af økonomiske Grunde ikke være med til at lade Staten overtage Minerne. Han forhandler med Arbejderne og har gjort dem et Tilbud paa det Grundlag, at de faar Meddelagtighed i Ledelsen af Minerne, at de selv skal tage Bestemmelser om Sikkerhedsforanstaltningerne og, naar Aaret er omme, faa Regnskabet forelagt og faa Andel i Udbyttet af Minerne udover deres Lønning. Det, der er det interessante ved disse Forhandlinger, er, at man slet ikke hører noget til Mineejerne, som dog i Kraft af den hellige ukrænkelige Ejendomsret ejer disse Miner, har Skøde paa dem, saadan at de kan sige: Det er dog os, der skal tage Bestem-

melse. Den engelske Regering forhandler med Arbejderne, og lykkes det at naa til et Resultat — og det gør det efter alt at dømme — faar, Mineejerne blot til Efterretning den Meddelelse, at saadan skal det være i Fremtiden. Saadan gaar det derovre i Frihedens Land, England, hvor Arbejderne ikke saadan som i Danmark er Socialister, efter hvad man paastaar fra anden Side. Jeg siger, det kan ikke nytte derovre i England, at en Mand gaar frem og siger: Vi vil nu have de samme Forhold, som vi havde før 1914. Det siger de Millionærer, der ejer de engelske Kulminer, og som vil have Lov til at smide Arbejderne ud og lave Lockout og sige, at det kommer ingen ved, da det er noget, der kun angaar Mineejerne og Arbejderne. Men saa kommer den engelske Regering og Folket og siger: Nej Tak, Krigen har lært os, at saadan kan det ikke gaa, hvis ikke vi skal ende i Forvirring og Opløsning; Samfundet vilde gaa til Grunde, om det faatal, der raadede før 1914, blev ved at raade i vore Dage og i de Dage, der kommer.

Socialdemokraterne i Danmark ønsker ikke, at vi skal blive ved i det uendelige med Tilskud og forøgede Tilskud til Hjælpekasser og Arbejdsløshedskasser, at vi skal fortsætte i det uendelige med Tilskud til Lønstigninger. Vi forstaar, at naar Statsfunktionærerne i disse Dage kommer og forlanger yderligere Lønstigninger, er der ikke andet for end at sige til dem: Det kan ikke lade sig gøre. Vi forstaar, hvor vanskeligt det stiller sig, idet disse Lønstigninger i Virkeligheden bliver forældede, inden de er traadt i Kraft. Derfor maa vi have en ny Ordning, en saadan Ordning, at det ikke bliver den enkelte, der raader for, hvad de Varer skal koste, som Arbejderne maa købe. Vi maa have skabt Arbejdsvillie, Arbejdsmod og Arbejdsglæde. Vi maa skaffe Adgang for alle til at faa Arbejde, og vi maa skabe Respekt for dette Arbejde. Det er i Virkeligheden saadan i Dag, at jo mere en Mand bestiller og udretter, desto mindre er han respekteret. Den Mand, der slider haardest i det rent fysisk, er mindst respekteret i Samfundet. Vi maa have en anden Opfattelse frem. Det kan ikke nytte, at Venstres og Højres Ordførere staar frem og taler kønne Ord om, hvad det er for brave og dejlige Mennesker, disse Arbejdere. Man maa vise i Gerningen, at man tager Hensyn til, at det er Arbejderne, der bærer Samfundet.

Socialdemokratiet har i mange Aar